

BINNENLAND

JAN VISSER, 1914—1954

Op 15 Mei was het 40 jaar geleden, dat Jan Visser, Amsterdam, zijn tandarts-diploma verwierf. Op 18 Juni 1913 behaalde hij de graad D.D.S. te Philadelphia.

Voor het huidige jonge geslacht is Visser een bij uitstek Amsterdamse figuur. Dat is echter vroeger anders geweest. Ook hem heeft de vloedgolf van de eerste na-oorlogse dagen getroffen en hem er toe gebracht zich van het nationale werk te distantiëren. Dat er vroeger niet vergeefs een beroep werd gedaan op zijn wel zeer bijzondere kwaliteiten moge blijken uit het feit, dat hij als vice-voorzitter van de Maatschappij optrad in 1929 en 1930 en als penningmeester van het Steunorgaan, terwijl hij daarnaast in commissoriaal werk een belangrijk aandeel had. Vooral zijn goede arbeid in de Commissie tot Bestudering van het Tandtechnikersvraagstuk ligt nog vers in het geheugen. Van 1932—1936 was hij voorzitter van de Ver. v. Ned. Tandartsen.

Te Amsterdam is de jubilaris een wel zeer geziene, ja populaire figuur. Zijn heldere betoogtrant geeft hem steeds het aandachtige gehoor van een bijeenkomst. Zijn, zo nodig scherpe, kritiek blijft altijd binnen beschaafde en zuiver zakelijke grenzen. Hoewel hij slechts kort voorzitter van de A.T.V. was, n.l. van 1928—1930 is zijn invloed in Amsterdamse aangelegenheden nog steeds bijzonder groot. Hij is dan ook zeker te rangschikken onder de helaas kleine categorie van mannen van formaat, wier persoonlijkheid algemeen wordt erkend en gewaardeerd.

Het is in het kader van deze regelen natuurlijk niet wel mogelijk zijn activiteit op de voet te volgen. Wij willen volstaan met nog te wijzen op de Coöperatieve Klinik der A.T.V. aan welker bestuur hij vele jaren zijn krachten gaf en op de A.T.Z., de organisatie, die nog al eens de aandacht op zich zag gevestigd. Ook in het buitenland heeft hij zich vele vrienden gemaakt.

Dat deze jubilaris zich aan elke hulde heeft onttrokken is natuurlijk een besluit, dat moet worden geëerbiedigd. Zijn uitgebreide vriendenkring in binnen- en buitenland en zeker ook zijn talrijke en zeer dankbare patiënten zullen het stellig toch betreuren, dat zij niet de gelegenheid hebben gehad deze bijzondere collega en vriend, en de wel uitermate gewaardeerde en bekwame practicus op de voor hem toch historische dag de hand te kunnen drukken. Van hun dankbaarheid en waardering zal men hem desondanks wel weten te overtuigen. Wij doen dat bij deze en van ganser harte.

Mt.